

Reisverslag 2012 - deel 1
Tekst & foto's Jef Beernaert

DAAR BIJ DIE MOLEN... , EEN RONDJE NOORDERBUREN.

Reeds op het einde van onze vorige zomervakantie door Frankrijk, waar we een hele mooie tijd beleefden, vormde zich het idee om, voor de afwisseling, volgende vakantie richting Nederland te varen. Een heel andere omgeving, vlak, weinig sluisen, veel jachtjes... en... Heineken!

Ondanks dat laatste hebben we toch alle moed bij elkaar geschraapt en op woensdag 4 juli 2012 was het zover.

De laatste hoogstnodige klusjes thuis en op de boot, die voor de komende weken onze heimat zal zijn, hebben we achter de rug. Gras maaien, wasjes en plasjes, brandblussers laten keuren, bijbootje vaarklaar maken en veel proviand opslaan.

Inpakken en wegwezen.

De boot is zowat volgestouwd en krijgt voor afvaart nog een flinke poetsbeurt, want wees eerlijk, met een vuil ding wordt je schuin bekeken. Na de poetsbeurt krijgen we een plensbui met donder en bliksem, ja, niets aan te doen.

Do 5 juli: Vroeg uit de veren. Om 6.00 uur dieseltje tot leven brengen en weg zijn wij. Door werkzaamheden op de kop van de Moervaart is er volledige stremming vanaf 7.00 uur. Om 10 voor 7 zijn we ter plaatse. De 'Roeland', havenboot van stad Gent, is reeds met de boeienlijn waarmee het vaarwater wordt afgesloten aan de slag. We kunnen er nog net door.

We willen naar Gent- Lindenlei, de Veldstraat is er vlakbij en er zijn solden!! Op de ringvaart horen we over de marifoon een oproep "SECURITE". We zien al direct waarom, er drijft een olielaag vanaf Kaaksmetebrug tot Merelbeke. Keersluis 2, de toegang naar Gent via de Leie is afgesloten. Gelukkig is de keersluis E3 open en lukt het alsnog om ons doel te bereiken. We worden door havenmeester Honoré met open armen ontvangen.

Vr 6 juli: De solden zijn in volle gang, en dat is goed te merken. Met honderden zien we ze voorbijkomen, voornamelijk vrouwelijk, alle leeftijden, maar zonder uitzondering met een vlugge tred richting koopjesparadijs. Uren later zien we ze opnieuw, afgepeigerd, goed bepakt, in omgekeerde richting de revue passeren. De flinke tred is verdwenen, uitgezonderd deze die, volgens Eartha, bij Leonidas een pitstop gehouden hebben en hun lekkernij zo spoedig mogelijk op een koele plek willen bewaren. 's Avonds hebben we afspraak in het Gentse stadhuis waar de nieuwe "toeristische vaarkaart Gent" boven de doopvont gehouden wordt. Samen met de reeds bestaande "Zeeschelde-Rupel" en "Leie-Schelde" vormt ze een drieluik, gratis te bekomen in verschillende jachthavens en toeristische centra.

Za 7 juli: Om 9u45 melden we ons aan bij sluis Merelbeke. In Melle pikken we de stroom mee, dat schiet op. In Rupelmonde draaien we de Rupel op juist bij het keren van het tij, ideaal om richting Lier te varen. Na het debacle van de solden een beetje mazoet sparen, een goed gedacht!

Zo 8 juli: Het weer wil niet echt mee, we doen het rustig aan, dat wil zeggen, we hangen de luiaard uit en doen niks, dat kunnen we wel een tijdje volhouden. Het is mooi liggen aan de VPF passantensteiger.

Onthaasten in de Kempen

Ma 9 juli: Tussen de buien door sjezen we per fiets door Lier op zoek naar brood en nog wat lekkers van de bakker. Daarna varen we via het drukke Albertkanaal hotsend en botsend richting Herentals. In Geel meren we af, ditmaal niet bij VVW Geel maar iets verder bij de Kempische Marine Jeugd naast hun vlaggenschip de “Krankeloon”. We worden voor 5 € lid, steunen op die manier hun werking en mogen in ruil overnachten aan één van de vrije ligplaatsen.

Di 10 juli: In de regen passeren we vlot de sluisjes op het Kempisch kanaal. In Neerpelt kijken we tevergeefs uit voor een plaatsje aan de mooie plaatselijke steigers, allemaal Hollanders, in Sint Huibrechts Lille idem dito. We eigenen ons een plaatsje toe tegen een werkbootje van “De Scheepvaart” en ondernemen een wandeling met sloopshond Loeka.

Door het rotweer beslissen we ij zo na om alsnog zuidwaarts te varen.

Woe 11 juli: We starten de dag zoals we die van gisteren afgesloten hebben. Daarna de Zuid Willemsvaart op richting Maas. In Roermond vinden we een mooi plaatsje aan de noordelijke steiger op Hatenoer, een grote plas ontstaan door de grindwinning. De waterrecreant viert er nu hoogdagen.

Vele jongeren beleven hier hun eerste zeilervaring. 's Nachts komt er echter een flinke zuidwester opzetten waardoor we aan lager wal komen. De golven klotsen rusteloos tegen de romp. Van nachtrust gesproken!

Do 12 juli: Sluis Roermond kampt met technische problemen en sluis Heel is voor onderhoud gestremd. Wachten geblazen. Met een noodgenerator krijgen ze het onding in beweging. Tegen de middag zijn we erdoor, samen met de ongeduldige beroepsvaart en een twintigtal jachies. De zon is eindelijk nog eens van de partij en maakt veel goed. Reeds in Venlo meren we af in de onlangs heropende spiksplinternieuwe jachthaven. Eigenaardig, de moderne nieuwe hoogbouw met veel spiegelglas oogt koud en is niet uitnodigend. We willen er alleen wat boodschappen doen. Echter, achter deze dunne façade ligt de oude stadskern, terrasjes, pleintjes, winkels, historische gebouwen, eethuisjes en heel veel volk in de smalle straatjes. Het is er prettig vertoeven en reden genoeg om toch nog een nachtje te blijven.

Vr 13 juli: Boodschappen doen bij ‘Twee Gebroeders van Venlo’. Deze avond staan er asperges à la Flamande op het menu, mmm, lekker! De watertank nog bijvullen en verder stomen tot het Leukermeer. Ooit lagen we hier, omwille van geen plaats meer vrij, voor anker. Vandaag is dit niet nodig, plaats zat. Om te zwemmen is het nog iets te koud maar het zonnetje komt regelmatig achter de wolken piepen.

Dreigende hemel boven Roermond

Tegenstroom op de Waal

Gierpont op een gezwollen Maas

Za 14 juli: Wandelen, fietsen, joggen, zelfs paardrijden en vogels spotten, het is in dit mooie natuurgebied zonder tierlantijntjes een waar genoegen.

Zo 15 juli: Met een gezapig gangetje richting Cuijk en de Kraaijenbergse plassen. Het maasgebied bevat ons uitstekend. Het water is het zuiverste van Nederland en omstreken. Je doet er goed aan om je onderwatertoilet om te schakelen naar het zwartwaterreservoir. In Nederland is dit verplicht maar de meerderheid neemt het niet zo nauw, een beetje afhankelijk van waar je bent. In een haven vangen we alles op, buiten de haven, tja, je kan niet blijven opvangen natuurlijk. De afzuiginstallaties zijn nog steeds dun bezaaid en eens op groot water de boel wegpompen is verleidelijk. Het komt hopelijk niet voor in de lijst der doodzonden.

Ma 16 juli: Vroeg in de morgen worden we abrupt gewekt door passerende beroepsvaart. Het bouwverlof is nog niet begonnen dus wordt nog volop grind gebaggerd en afgevoerd. Het is een komen en gaan. Inpakken en wegwezen is de boodschap. We verlaten de mooie Maas via het Maas-Waalkanaal. Sluis Weurt is onze toegangspoort naar de Waal, maar, 1 kolk is sinds deze morgen voor 4 weken buiten strijd voor groot onderhoud, lange wachttijden zijn het gevolg. We kregen ooit te horen dat zoiets alleen in Frankrijk en België kon... het kan verkeren! Op de Waal is het opboksen tegen de zeer sterke stroming te wijten aan de ongewoon overvloedige regenval van de laatste uren, dagen en weken in heel midden Europa.

Door het minder goede weer en de hoge brandstofprijzen is het overal rustig!

Tegenliggers met de stroming in de kont lijken wel speedbootjes. Eens op het Pannerdensch Kanaal zijn de rollen omgekeerd. In de striemende regen meren we af in Giesbeek, gelegen op Rhedelaag, een grindgat langs de Gelderse IJssel

Di 17 juli: 's Morgens te voet naar Giesbeek - dorp waar we de plaatselijke molenaar tegen het lijf lopen en er een spontaan gesprek mee aanknopen, hij stelt ons de sleutel van de molen ter beschikking om die te bezoeken. We wensen echter geen misbruik te maken van zijn gastvrijheid.

'Meneer Pastoor' is bezig bij zijn pittoresk kerkje, in vol ornaat, 't is te zeggen, in werkplunje, zijn boormachine bij de hand, als een volwaardig elektricien is hij aan het werk.

Er moesten er zo meer zijn!

Na een bezoekje aan het enige winkeltje in de buurt is het weer tijd om op te stappen.

We surfen de IJssel verder af tot Deventer, nuttigen een simpel 'gerechie' in de clubkantine en duiken vroeg onder de lakens.

Onze vocabulaire is vandaag een woordje rijker: STEIGERSLET. De ietwat excentrieke havenmeesteres bedacht de naam voor haar zwangere hond die blijkbaar overal vriendjes heeft.

Herder met kudde nabij Zwolle

Woe 18 juli: Opnieuw met een rotvaart van bijna 20 km per uur (9 km stroming mee) varen we ons laatste stukje IJssel af bij een hoge waterstand. De kribben, bij normale waterstand duidelijk te zien, zijn onder water verdwenen. Bij Zwolle gaan we stuurboord uit richting Zwartewater, in de Noorderkolk, een plas nabij Zwolle, meren we af samen met een Zweeds jacht, die na jarenlange omzwervingen door Europa op zijn retour is. Per fiets bezoeken we de stad. In juli is er elke woensdag “blauwevingers-dag”, wij noemen dit in Vlaanderen de “batjes”. Je kan er letterlijk op koppen lopen! Voor we er de aftocht blazen kopen we nog oliebollen, kwestie om wat energie op te doen voor de terug - fietstocht naar de boot... Heerlijk!

Do 19 juli: Bij het ontwaken schijnt een zonnetje. Als we door de patrijspoortjes van de slaaphut loeren hebben we een schitterend uitzicht. Midden in de natuur, veel water, lisdodden en schapen zijn ons deel. Na het ontbijt passeert de herder met zijn kudde en hond. Hier lijkt dit de gewoonste zaak ter wereld, voor ons is dit ongewoon. Die paar honderd km maken blijkbaar toch een wereld van verschil. Nederland telt zo'n slordige 16.5 miljoen inwoners en is zowat het dichtstbevolkte land van Europa (de ministaatjes zoals Monaco buiten beschouwing gelaten), waar woont al dat volk? Buiten her en der een boerderij is de bebouwing aan het water zeer beperkt. Daarentegen vind je hier veel groen, meertjes, akkers en bebossing.

Waar wonen al die Nederlanders toch?

Vr 20 juli: In Zwartsluis draaien we het Meppelerdiep op, tikken nog twee automatische reddingsvesten op de kop in solden en varen verder richting Drentsche hoofdvaart: kleine oude 18de eeuwse sluisjes, handbediend, perfect onderhouden, zoals alles bij onze noorderburen. Vlotte en vriendelijke bediening. De 26 hefbrugjes komen in beweging van zodra je naderbij komt. Oproepen hoeft niet. Voorbij Meppel kom je geen beroepsvaart meer tegen. Regelmatig zijn gratis afmeermogelijkheden voorzien, doch, niet te laat afmeren is de boodschap. Voor fietsliefhebber die graag in de natuur vertoeven is deze streek waarschijnlijk de hemel, of toch zeker het vagevuur.

IJzeren wachter voor de sluis

De onbewuste visser

Vlag etiquette? Laat ons starten met vlagkennis!

Za 21 juli:

Naar het schijnt is het vandaag de Belgische nationale feestdag, onze tricolore hangt, zoals het hoort op een boot, aan zijn stok te bengelen. Niettemin denken de meeste Nederlanders dat we Duitsers zijn... pijnlijk, zelfs als we in het Nederlands antwoorden valt de gulden niet steeds onmiddellijk. Het zal wel aan ons vreemde accent liggen... Alhoewel!

Het lijkt me belangrijk om provisie in te slaan want morgen is het zondag. Op de 'Dag des Heren' zijn bakker & co hier dicht.

In Assen, hoofdstad van de provincie Drenthe, zoeken we dan maar een rustig plaatsje op. Per fiets naar het centrum, 4 km, hier vindt je alles wat je nodig hebt, ook een coiffeur, euh, kapper.

Zo 22 juli: En het werd zomer. Het leven neemt andere dimensies aan als de zon schijnt.

We zijn ondertussen op het Noord Willemskanaal aanbeland, hier zijn alle sluisjes getooid met één of andere curiositeit. Bronzen kabouters op de

remmingen, ijzeren wachters voor de sluisdeuren, koperen toeters die blazen volgens de waterstand in de sluis enzovoort. Net voor Groningen houden we het reeds voor bekeken. Met het bijbootje een toertje naar het Paterswoldse meer en na een duik in het water nog genieten in de ligstoel van de deugddoende zonnestrallen.

Wat verderop zit een buurman te vissen, een onbevreesde reiger staat vlak achter hem op wacht om de vangst op te eisen. Het zal er ene van de belastingen zijn!

Ma 23 juli: Wegens de plotselinge hittegolf beslissen we om Groningen te bezoeken tijdens de terugreis. Er worden talloze brugjes geopend om ons richting het Winschoterdiep te leiden. Ondanks het vlotte draaien spendeer je hier toch heel wat tijd.

Het Winschoterdiep is eerder een saaie bedoening, kaarsrecht, veel grote op afstand bediende ophaalbruggen, scheepswerven, fabrieksgebouwen... Alhoewel, ik hou wel van af en toe een streepje industrie. Het zijn trouwens die fabrieken die ons een zekere welvaart brengen.

Toch worden we nog aangenaam verrast. In Sappemeer vinden we een nieuw aangelegd haventje, compleet met zandstrandje. Jong en minder jong maken er gebruik van om afkoeling te vinden in het water. Spijtig genoeg worden er binnenkort woningen gebouwd en zal het (nu nog gratis) haventje privé terrein worden.

Gereformeerden, Baptisten, katholieken, protestanten, in ieder dorp voor elk wat wils...

Di 24 juli: Hondje eens goed laten lopen, verse croissantjes halen, reisverslagje wat bijwerken bij een lekker kopje koffie en weer onderweg.

We passeren enkele bekende jachtwerven die er toch wat rommelig uitzien, slecht visitekaartje.

Voor Winschoten draaien we stuurboord naar het Wildervanckkanaal en komen zo in Veendam terecht. We worden er door de havenmeester enthousiast ontvangen.

Veendam is een aanrader, een rustig provinciestedje, vriendelijke bewoners, musea, winkels en horeca naar believen, we betalen er 5€ per nacht, douche, elektra en water inbegrepen.

Het mooie centrum is om de hoek.
Voor de liefhebbers...de coffeeshop ook.

Woe 25 juli: De thermometer flirt met 30°C. De stoomtrein van de historische S.T.A.R. LINE passeert vlakbij. Het draaibrugje, ANNO 1908, blijkt een nukkig ding te zijn. De brandweer brengt redding. Na afkoeling van het oude staal komt er opnieuw leven in, missie geslaagd.

Zouden brugjes, evenals boten, vrouwelijk zijn? ? ?
Van deze hersenspinsels zal ik nog wel spijt krijgen!

We zoeken de koelte op in het Veenmuseum. Veendam's bekendste bewoner, de heer Winkler Prins zaliger, gidst ons, uiteraard virtueel, doorheen de industriële revolutie die de stad meemaakte. De scheepvaart, of beter nog de zeevaart, speelde hier geen onbelangrijke rol en bracht welvaart in de contreien. Tal van anekdotes en verhalen worden op een prettige manier naar voor gebracht.

Do 26 juli: We verlaten Veendam via het Oosterdiep, maar dit kunnen we niet alleen. Vier bruggemannen staan ter onze beschikking om de 32 antieke brugjes en 3 buikvormig gemetste sluisjes te bedienen. Dit gaat enorm vlot want kort na de middag meren we reeds af op het Stadskanaal voor de ingang van de Pekel Aa. Per fiets bezoeken we de stad waarnaar het kanaal vernoemd werd, of is het net omgekeerd? Verschillende kanalen en steden of dorpen krijgen hier dezelfde naam toegemeten, vreemden worden zo ongetwijfeld in verwarring gebracht.

Vr 27 juli: Afspraak met de brugbediener om 8 uur, da's vroeg, naar onze maatstaven toch. Voor de brave man blijkbaar ook. Met een half uurtje vertraging draait hij voor ons twee brugjes en geeft ons lot in handen van een volgende ploeg die stipt als de Big Ben om 9h30 de eerste draai geeft. De 36 brugjes (over een afstand van amper 10 km) volgen elkaar in sneltreintempo op.

Veendam - Oosterdiep, een ketting van brugjes

Af en toe sleept de buik van onze Ti Koyo door het veen. De mannen nemen om beurt een brugje voor hun rekening, verplaatsen zich op een scootertje en vermaken ons met een verhaaltje, een grap en informatie. Prettig! Ondanks een snelheid van 3 km/uur hebben we toch het gevoel dat het opschiet. Dit bevestigt de relativiteitstheorie van Albert Einstein. Het is leuk varen, we kruipen langs drie dorpjes, grote boerderijen met veel paarden en tientallen typische kleine huisjes die precies uit Madurodam zijn weggerukt.

De Pekel Aa is smal, bij die éne tegenligger moeten we afmeren om te kruisen. De sluisjes worden met spierkracht bediend. Sluisdeuren openen gebeurt met een touw, sluiten is gewoonweg duwen, zonder hefboom.

Een helpende hand is welkom, een pintje ook! Het haventje van Oude Pekela is vandaag ons eindstation. Hier krijgen we in ruil van 25€ borg een koperen sleutel voor het laatste brugje, zelfbediening, het is eens wat anders.

Het is drukkend warm, een frisse duik in het water brengt afkoeling. Ik verlos nog een waterslang die in de schroef zit uit zijn lijden, een boer zal een flink stuk moeten missen. Eens uit het water is het alsof ik een 'bruinen zonder zon' kuur heb genomen, het veen heeft zijn werk goed gedaan.

Straks bekijken we nog de openingsceremonie van de Olympische spelen in Londen.

Za 28 juli: In de late voormiddag bevaren we het laatste stukje Pekel Aa, het zelfbedieningsbrugje is het sluitstuk. Simpel, je meert af voor het brugje, met de sleutel activeer je de hydraulica, sluit de hekjes zodat de passerende fietsers niet een ongewild bad krijgen. Dan draai je de brug open met een overmaats handwiel en vaart eronderdoor, je sluit uieraard de brug opnieuw en neem je sleutel terug. Poepsimpel! Net voorbij Winschoten leggen we het blok erop om boodschappen te doen. En een fikse wandeling te maken.

Zo 29 juli: Richting Groningen is er weinig te beleven. We dieselen langsheen de installaties waarmee aardgas onder de veenlagen vandaan gepompt wordt. Op onze heenreis hebben we de stad geen eer aangedaan, dat zijn we nu wel van plan. We kunnen kiezen tussen twee havens, de Oosterhaven, zowat pal tegen het centrum maar niet afgesloten, en GMC (Groningse Motorboot Club) wel afgesloten maar een tweetal km verderop. We kiezen voor de laatste als uitvalsbasis en betalen 13.8 €, elektra en 3€ toeristenbelasting inbegrepen.

Onderdak vinden bij de GMC kan je bijna letterlijk nemen want een deel van de jachthaven bevindt zich in een hangaar, ideaal voor open sloepen en voor overwinteraars. Wij liggen niet binnen maar aan een kopse steiger met alle mogelijke voorzieningen en ook afgesloten van de openbare weg, in een stad steeds een pluspunt!

DAAR BIJ DIE MOLEN, een titel die logisch lijkt bij een bezoek per boot richting Nederland. Je kan ze niet negeren, je passeert ze met tientallen, misschien wel honderd, soms meerdere naast elkaar, alle soorten, alle afmetingen. Wat echter bijzonder is, ze verkeren bijna stuk voor stuk in een goede tot perfecte staat. De meesten worden dan ook regelmatig opgetuigd en aan het werk gezet, wat hun conditie ten goede komt, want, zoals we allen weten, rust roest!

Nationaal Park Alde Faenen met molen De Ikkers

We zijn een kleine 2 km van het centrum verwijderd. Per fiets haspelen we die zo af. In Groningen heb je veel water, zeer veel water. Ook zeer veel winkels, zeer veel studenten, van alles zeer veel dus. En de bekende MARTINITOREN, voor de liefhebbers, dit heeft niks te maken met de bekende cocktail, helaas, het is gewoon de 96 meter hoge toren van de Martinikerk. Die kan je beklimmen en naar verluid heb je er een machtig uitzicht. Lui als we zijn doen wij dit niet. We fietsen verder door de stad en bij "toeval" komen we in de hoerenbuurt terecht. Gelukkig rij ik niet op kop... een vingerwijzing blijft dus achterwege. Lui als we zijn stoppen we echter niet!

Ma 30 juli: Het weer is opnieuw omgeslagen. Zon en wolkenvelden wisselen elkaar af, regelmatig een fikse bui vergezeld door donder en bliksem vervolledigen het plaatje. We verlaten de provincie Groningen en belanden via het Van Starckenborghkanaal en het Prinses Margrietkanaal in Friesland. Het is opmerkelijk, zowel in Drenthe, Groningen en nu ook in Friesland ontwaar je aan vele woningen een vlaggenstok met hun provincievlag in top. De meeste Friezen varen ook onder hun Friese vlag. De Nederlandse driekleur wordt waarschijnlijk pas bovengehaald bij winst van oranje, ze zal er nogal stoffig uitzien... Een andere provincie betekent ook een andere vaarkaart. De ANWB kaart van Friesland is onhandig

Martinitorren Groningen

groot maar overzichtelijk, in tegenstelling tot die van Groningen, gedrukt in boekvorm en zeer gebruiksvriendelijk.

Di 31 juni: Vorige nacht heeft een kleine storm over ons heen getrokken, we liggen op het Bergumermeer aan een Marrekrite steiger, gelukkig niet aan lager wal zodat we eigenlijk geen last hadden van de toch wel heftige golven.

SKÛTSJES: Schuitje, een Friese tjalk met een lengte tussen 12 en 20 m. Vroeger gebruikt als vrachtschip, maar door 'niet rendabel' werden er velen omgebouwd tot woonboot of jacht. Gelukkig werden er de laatste decennia sommige terug omgebouwd in min of meer oorspronkelijke staat, wel meer met de nadruk op zeilprestaties, niet meer op laadvermogen.

SKÛTSJESSILEN: zeiltornooi in 11 etappes, telkens op een andere plaats in Friesland. De soms meer dan 100 jaar oude, maar in uitstekende staat verkerende skûtsjes, vechten op het strijdtoneel voor de eer en glorie van hun stad. Het gaat er, afhankelijk van weer en wind, soms hard aan toe. Een spektakel voor de talloze bezoekers die met vaartuigen van alle allooi en met de nodige voorraad Heineken komen afzakken naar de wedstrijd.

Woe 1 aug. : Een prachtige zomerdag. Reeds in den vroege zien we een ononderbroken ketting sloepen, RIB's en bootjes van alle slag de revue passeren voor een dagje uit in en rond de Alde Feanen. Wij houden schoon schip en doen onze ligstoel alle eer aan, intussen genietend van een drankje en het prachtige zicht rond ons.

Do 2 aug. : We lopen binnendoor Grou aan, hier is, zoals bijna altijd, geen plaatsje meer vrij. Sommigen liggen voor anker aan het drukke kruispunt met het Prinses Margrietkanaal. Idyllisch is anders. Op het Pikmeer vinden we het ideale plekje vanwaar we met de tender gemakkelijk het pittoreske Grou kunnen bezoeken. Vele winkeltjes met prullaria zijn ons deel. Na wat boodschappen en een terrasje genieten we aan boord nog van een prachtige zonsondergang, een mooie volle maan en... muggen.

We varen verder richting Earnewald, een dorp gelegen in het Nationale Park Alde Feanen. Dat zijn een flinke verzameling plassen, ontstaan door het turfsteken, met elkaar verbonden door quasi ontelbare watertjes waarvan er heel wat bevaarbaar zijn. We kunnen onze aankomst niet beter plannen. We nemen er, met enige improvisatie, de allerlaatste vrije plaats in en bemerken een ongewone drukte. We komen blijkbaar net op tijd om de start van een etappe skûtsjessilen in Earnewald mee te maken, en dat op amper 100 m van onze ligplaats vandaan. Met ons bijbootje volgen we de stroom sloepen die hopelijk de weg kennen door de slootjes naar de mooiste plaatsjes om de race van op de eerste rij te kunnen volgen. Enig probleem, we moeten na het spektakel nog de weg terugvinden. Gelukkig zijn onderweg enkele herkenningspunten, en is ons vrouwtje mee, een betere GPS kan je niet vinden, alleen is er geen knopje om af te zetten. 's Avonds gaan we nog lekker buikje bol eten in het plaatselijke restaurant.

Vr 3 aug. : Samen met heel wat gelijkgezinden, en af en toe een vrachtschip, varen we richting het Sneekmeer. Deze avond gaat de 77ste Sneekweek van start. Ongetwijfeld de moeite om daar aanwezig te zijn, er is voor elk wat wils. Vuurwerk, waterspektakel, kermis, opendeurdagen, een beetje "Gentse Feest" op z'n Fries ... druk - druk - druk!

Wij ontvluchten 'de plaats des verderf', IJlst lijkt ons een mooi alternatief en kortbij. We maken wel een ommetje want Sneek - centrum is gestremd door de feestelijkheden. Er staat een flink briesje en dat hebben we geweten, half Friesland blijkbaar ook, massa's zeilbootjes kleuren de horizon. Het is uitkijken geblazen om zonder averij door de laverende meute heen te varen. De meeste Friese Meren zijn uitstekend bebakend. Indien er geen betonning aanwezig is zijn de verschillende uitgangen moeilijk te vinden. Deze worden aangeduid met groene of rode driehoekbakens die van ver te herkennen zijn.

Za 4 aug. : IJlst, ook één van de Friese elfsteden, heeft een mooie oude dorpskern, bijna centraal staat een grote fabrieksschouw van de vroegere firma Nooitgedagt, overblijfsel uit een glorieus verleden als centrum van de Friese schaatsenmakerij. Het dorp is doorgroefd met heel veel grachten en kanalen. Elk gezin heeft hier kennelijk minstens één vaartuig, meestal afgemeerd bij de achterdeur, die enkelingen zonder achterdeur raken hun bootje kwijt in een gemeenschappelijke afmeerplaats.

Groene driehoeksbaken op Pikmeer

IJlst, panorama van op 'De Rat'

Met zoveel grachten om je heen is het ook niet verwonderlijk dat 'fierljeppen' hier als een deel van de opvoeding wordt beschouwd. Het komt erop aan om na een korte sprint de rechtstaande polsstok te grijpen, omhoog te klimmen en zo ver mogelijk over de sloot neer te komen. Op het plaatselijke sportveld zie je (bijna) alle leeftijden oefenen dat het een lieve lust is. Sommigen kunnen straks ongetwijfeld met een natte broek naar huis.

IJlst heeft ook een windmolen. Niet abnormaal bij onze noorderburen, maar toch. De meeste molens moesten ooit graan malen of deden dienst als gemaal voor het droogleggen van akkergronden. Deze echter doet dienst als centrale aandrijfeenheid van een houtzagerij, heden ten dage een werkend museum, te bezoeken voor amper 2€ per persoon. We hebben geluk, bij aankomst staat 'De Rat', want zo heet de molen, mooi opgetuigd aan de wind.

Bij binnenkomst wordt je overspoeld door de typische geur van vers gezaagd hout. Er kunnen 3 bomen gelijktijdig verzaagd worden maar tegenwoordig gaat het er wat rustiger aan toe, 1 stam wordt in planken verzaagd. We bewonderen het sublieme eeuwenoude aandrijfsysteem dat uitblinkt in zijn eenvoud en ongelooflijk soepel werkt. Je voelt hoe de wind de wieken beroert, we worden er bijna lyrisch van.

Boven op het platform genieten we van het prachtige uitzicht op de weidse omgeving. Als je ooit in de buurt bent, een bezoekje meer dan waard.

's Avonds zijn we nabij Joure nog getuige van het zoveelste hevige onweer. Enkele kilometers zuidoostwaarts voltrekt zich een drama als een festivaltent wordt weggemaaid. Gelukkig vallen er geen dodelijke slachtoffers deze keer.

Zo 5 aug. : Tjeukemeer in de morgen, spiegelglad, één eenzame zeiler, een enkele visser in zijn sloep, rust... het lijkt wel het paradijs! Straks komen de boten hier met honderden de rust verstoren, weg paradijs! En als er een stevige wind komt opzetten wordt dit vredige oord een heksenketel.

Via driewegsluis ruilen we Friesland in voor Overijssel. Er is niet meteen een groot verschil te merken. Kleine kanaaltjes, mooie dorpen, volop aanlegmogelijkheden, vele daarvan zijn gratis, weliswaar zonder voorzieningen.

In Ossenzijl vinden we een mooi stekje in de Weerribben, een uitgebreid natuurreservaat met talloze kanaaltjes, een walhalla voor vogelaars en andere natuurliefhebbers. Ook al ben je een minder getalenteerde botanicus, hier kan je als volleerd waterkieken je hartje ophalen met het bijbootje. Het komt erop aan tijdig je hoofd in te trekken bij de vele lage brugjes waar je onderdoor moet. En misschien toch maar een paraplu bij de hand te hebben tegen eventueel hemelwater!

'MARREKRITE' ligplaatsen:

De provincie Friesland heeft in 1957, samen met 22 gemeenten, een samenwerking opgestart met de bedoeling de Friese waterrecreatie in goede banen te leiden. Het maken en onderhouden van de befaamde Marrekrite aanlegplaatsen is de hoofdactiviteit. Deze zowat 3500 plaatsen zijn meestal buiten de dorpskern gelegen, soms moeilijk toegankelijk van op de openbare weg maar oases van rust. Elektra en water zijn niet voorzien. Huisvuilophalingen per boot daarentegen wel.

Afmeren is er gratis, de Marrekrite steunen is wenselijk. Voor 13 € kan je een vlagje kopen in de plaatselijke watersportwinkel, via internet of bij langskomende veldverkopers.

*Natuurpark de Weerribben
Vele grachten(weren), lage brugjes*

Beulakerwijde

We ontmoeten vandaag, na bijna 5 weken rondzwerven, de eerste landgenoten. My Endless Dream, de boot van Viviane en Jean-Pierre, blijkt wel hier in de buurt te liggen en heeft nog nooit op Vlaams water gevaren. Toch maar eens doen zou ik zo zeggen, zeg ik zo...

Ma 6 aug. : Weerribben, moerasgebied, veel begroeiing, een thuis voor otters, slangen, insecten, vossen, reeën, neen, geen dromedarissen gezien. We spenderen de dag wandelend, spelevarend, aperitievend en sluiten af met een gezellig gezamenlijk etentje in het plaatselijke restaurant van de camping.

Di 7 aug. : Onze wegen scheiden zich. We varen nu richting Steenwijk. Opmerkelijk welke luxe woningen je hier aantreft aan de waterkant, de meesten uiteraard met bootgarage. Na de boodschappen in Steenwijk zetten we in de namiddag de reis verder via het alom bekende Giethoorn tot aan Beulakerwijde, een groot meer met een rustige aanlegsteiger en een fijn uitzicht.

Giethoorn is een ware toeristische trekpleister. Dit heeft wel zijn consequenties, waar je vroeger vrij kon

aanleggen is het nu door de plaatselijke watersportverenigingen ingepalmd en moet er per meter betaald worden. Bovendien raast het wegverkeer vlak achter je heen. Gevolg, veel lege plaatsen.

Op Beulaker lig je wel nog vrij, een klein wonder dat er nog plaats vrij is, Halleluja.

Woe 8 aug. : Zwartemeer, Ketelmeer, allemaal groot water, ondanks de stevige bries toch nog relatief rustig. We passeren de plaatselijke vissers die hun fuiken leegroven en terugplaatsen. Een arbeidsintensieve bezigheid.

Je volgt op de meren best de uitgezette vaarroutes, naast de geul kan het zeer ondiep zijn. De kenners gaan er voor anker en zie je rond hun boot lopen om de romp te poetsen.

Wij moeten een keuze maken, ofwel de IJssel opwaarts om terug naar het zuiden, dus huiswaarts, te varen, dat vinden we nog geen optie, we kunnen ook via de Randmeren of door Flevoland heen varen. Wij kiezen voor het laatste, dwars door de Polder, zoals ze hier zeggen.

FLEVOLAND:

Het lijkt wel de naam van een pretpark maar in werkelijkheid is het een nieuwe provincie, ontstaan door het inpolderen van de Zuiderzee na de grote overstromingen van 1916. De werkzaamheden, in verschillende fasen uitgevoerd, begonnen in 1918 en duurden tot 1984. Flevoland is in hoofdzaak een landbouwgebied en ligt gemiddeld 5 meter onder de zeespiegel.

Er staat een fikse wind die het wateroppervlak van het Zwartemeer merkbaar in beroering brengt. Langs de oevers zien we verschillende rietkragen. Dat riet wordt na bewerking gebruikt als dakbedekking, bij ons zie je het bijna niet meer maar boven de Moerdijk wordt het nog zeer veel toegepast.

Je hebt twee mogelijkheden om door Flevoland te varen, enerzijds over de Lagevaart, of, logica, over de Hogevaart. We kiezen voor de laatste die, in tegenstelling tot wat zijn naam doet vermoeden, toch nog een vijftal meter lager ligt dan de Randmeren. Op de enorme landbouwvlakten zie je vele windturbines die de zo bekende 'groene elektriciteit' opwekken. De passage is verder eentonig, eindeloos rechte kanalen, weinig dorpen, weliswaar met regelmatig een mooie gratis meerplaats. Hier zie je nog af en toe reeën lopen in de vrije natuur.

Do 9 aug.: We ruilen Flevoland in voor de Randmeren via sluis Lovink. Met ideaal vaarweer, 20-25°C en een licht briesje uit het NW. Op het Eemmeer lonkt ons het eilandje met die rare naam, 'Dode Hond', griezelig maar perfect om te overnachten. We genieten van een barbecuetje en sluiten de dag, zoals gewoonlijk, met een slaapmutsje af.

Vr 10 aug.: Morgenstond heeft goud in de mond, met een ochtendzonnetje, en de hond, rond het eiland heen, daarna een lekker ontbijt en een verfrissende douche. Vakantie met grote V!

Er is geen zuchtje wind, de windmolens, die hier met tientallen langs de waterkant staan, zijn dood. Geen groene stroom vandaag. Maar geen nood, de Hollanders kennende zullen die wel ergens een kerncentraaltje achter de hand hebben. Bij de zeilers hangen hun zeilen er als slappe vodden bij. Het wateroppervlak is spiegelglad, het lijkt wel of we in de doldrums zitten.

Leve de motorboot. Met onze vierpitter op halve kracht draaien we omstreeks 11 uur het Gooimeer op. Ondanks het prachtige weer blijft het relatief rustig op het water.

In Muiden komen we, mits betaling van 9.35 €, door de 'zeesluis' op de Oude Vecht. De betaling dient met een pinkaart te gebeuren, geen pinkaart, geen doorgang! Er heerst een gezellige sfeer in Muiden. Op de terrasjes zitten heel wat kijklustigen zich te vergapen aan de manoeuvres van de pleziervaart.

Windstille Randmeren

Weesp is vandaag ons eindpunt. Bij de 'Zeemeermin' worden we goed ontvangen. Voor de duidelijkheid, die zeemeermin is een jachthaven (je weet maar nooit dat familie en vriendenkring dit verslagje te lezen krijgt). Weesp kan model staan voor heel wat dorpjes langs de Vecht. Niet te groot, gezellig, eethuisjes aan de waterkant.

Als we 's avonds op zoek gaan naar het gepaste restaurantje vallen ons de **STRUIKELSTENEN** op voor de deuren van vele huizen. Struikelstenen zijn geplaveide bronzen plaatjes, ter grootte van een kleine kassei, waarop de naam staat van de bewoner van dat huis die tijdens de tweede wereldoorlog gedeporteerd werd naar een kamp om er vermoord te worden. Sommige woningen hebben veel struikelstenen voor de deur... elk familielid één... om stil van te worden!

Za 11 aug.: De Vecht is, zoals bekend, mooi. Persoonlijk vind ik het spijtig dat honderden woonboten, soms in wansmakelijke vormen en kleuren, de oevers ontsieren. Eigenlijk zijn dit geen woonboten maar bewoonbare containers, gebouwd op een vlot. Sommigen goed onderhouden, andere helemaal niet.

Op de Vecht kan je over koppen lopen, euh varen. Zeer veel sloepen, maar af en toe tref je er ook megajachten die meer in Cannes of Saint-Tropez thuishoren. Zelfs de Hydrograaf, de boot van De Sint, komen we er tegen. De Heilige Man zelf hebben we niet gezien, 't zou ook geen zicht zijn... in zwembroek, met mijter!

Het is opletten geblazen, die sloepen komen van alle kanten en hebben veelal passagiers bij waarmee de stuurman in conversatie is. Met de dode hoek zie je ze dikwijls niet meer, nu ondervinden we waarover de beroepsvaart zich soms beklaagt.

Een korte samenvatting van De Vecht: veel groen, bomen, pittoreske dorpjes, mooie brugjes, 6 km per uur, proper water, zeer veel bootjes, grote herenhuizen en kastelen, af en toe een molen en regelmatig een afmeerplaats, maar meestal volzet.

Vlabbij Breukelen zien we nog een plaatsje die de onze wordt voor 1 dag. Naast ons is een nogal drukke weg, vooral veel moto - fanaten en opvallend veel oldtimers passeren de revue. Met onze scheepshond kunnen we wandelen door de privé bossen van het plaatselijke kasteel die voor het publiek is geopend. Waarvoor onze dank.

Zo 12 aug.: Na een rustige nacht, een wandeling door het domein en een bezoek aan het ontwakende Breukelen varen we richting Maarssen.

Tegenwoordig hoeft je aan de brugjes geen tol meer te betalen. De doorvaart van Utrecht laten we aan ons voorbijgaan, we deden dit reeds in het verleden maar herinneren ons dat het passeren onder de boogvormige brugjes met hun uitpuilende spuibuizen voor onze boot echt centimeterwerk is. Voorbij Maarssen draaien we het vermaarde Amsterdam – Rijnkanaal op tot we bij Nieuwegein door de Noordersluis op het Merwedekanaal komen. We vinden die laatste eerder een saaie bedoening. Weinig afwisseling, bijna geen meerplaatsen en eigenlijk weinig pleziervaarders gezien.

In Arkel, vlakbij de mooie Linge, leggen we het blok erop. 's Avonds maken we nog de afsluitceremonie mee van de 27^e Olympische spelen, op TV natuurlijk.

Ik vond het, net als het Merwedekanaal, nogal langdradig en saai.

Ma 13 aug.: We bevinden ons in de streek van de grote rivieren. In Gorinchem komen we op de Merwede, we voeren richting Werkendam om bakboord uit door de Biesboschsluis te varen.

In het Gat Van Kampen, te midden de natuur, vinden we een mooi plaatsje. Hier kan je gemakkelijk enige tijd vertoeven, zelfs je hele vakantie doorbrengen... ware het niet van de muggen. Je wordt als het ware bijna opgepeuzeld door die vampiertjes. Van zodra je de van horren voorziene veilige cocon van de kajuit verlaat gaan duizenden hongerige mormels in de aanval. Een imkerpak zou goed van pas komen.

We zien collega bezoekers onder een muskietennet zitten. Anderen wagen het om open en bloot (figuurlijk) in hun ligzetel een boek te lezen. Zijn die immuun? Of hebben ze een geheim wapen?

De Biesbosch (of biesbos):

Het Nationaal Park De Biesbosch is een uniek zoetwatergetijengebied bestaand uit slikplaten omringd door kreken, gelegen tussen de rivieren Boven-Merwede en Amer.

Het **Nationaal Park De Biesbosch** is sinds 1994 beschermd natuurgebied. Het gebied kent vele recreatieve mogelijkheden maar wordt ook gebruikt voor opslag van drinkwater. Tijdens WO 2 was het een geschikte plek om mensen en goederen te verbergen, men moest er de weg kennen, ideaal voor de lokale verzetsstrijders.

Na de watersnoodramp van 1953 werden in het kader van het Deltaplan de grootste zeearmen afgesloten. Het getij ging terug van gemiddeld 2 meter naar gemiddeld 20 centimeter. De Sliedrechtse Biesbosch heeft een getijdenverschil van circa 70 centimeter.

Het gebied veranderde daarna in een moerasgebied .

De Biesbosch telt intussen 3 recreatiecentra waar je terecht kan voor info.

Di 14 aug.: Geen geheim wapen dus, de rode bobbel bewijzen het. Inpakken en wegwezen hier, en we zijn niet alleen, een jong koppeltje heeft er hoge woorden over, “ze komen hier nooit meer terug”. Waarvan akte! Na info ingewonnen te hebben blijkt deze muggenplaag echter niet altijd zo hevig te zijn, maar half augustus, en tijdens vochtige zomers, blijken pa en ma mug een hele meute nakomelingen te hebben met slechte manieren.

Dit alles terzijde moeten we toch opmerken dat het een prachtige plaats is om doorheen te varen.

Op de Amer beslissen we om via de Dintel naar het Volkerak te trekken. We nemen op het nippertje nog een zijsprong naar Etten – Leur, de vaarweg is er maar een sloot, het haventje mag er echter zijn. Speelweide, zwemvijver, restaurantje, plaats voor campers en dicht tegen het centrum, met apotheek. Want die hebben we dringend nodig, de vele muggenbeten hebben een allergische reactie als gevolg, het juiste tegengif doet wonderen.

Woe 15 aug.: Moederkensdag in het Antwerpse. Oogstfeesten op veel plaatsen in Vlaanderen. Blijkbaar in Nederland een gewone werkdag. De zon laat zich van zijn beste kant zien. Tegen de middag gooien we los, eerst 5 km terug richting Dintel, daar komen we in het zog van een, voor de Dintel, overmaats binnenschip terecht. Dat heeft zo zijn voordelen, een spoorbrug die normaal om het uur draait, wordt spontaan voor hem bediend, wij kunnen meeglippen. Ter hoogte van Stampersgat zien we een mooi plaatsje om de hond eens uit te laten. Het draait even anders uit, we doen

er boodschappen, de hond ook... maar blijven er daarna rustig liggen. Een frisse duik in de late namiddag brengt tijdelijk verfrissing, beter dan een douche. Er worden zware onweders voorspeld, maar die blijven uit. Alleen een felle wind steekt op, dat brengt een welgekomen verfrissing in de boot.

Do 16 aug.: In Dintelmonde verlaten we voorgoed de gezellig kleine waterlopen en komen we op het drukke Volkerak terecht. Beroepsvaart en pleziervaart tieren hier welig. Voor de recreatievaart is er, buiten de gewone betonning, een extra bebakening gelegd. Voorwaar een verademing voor die grote jongens!

Het blijft vooral uitkijken geblazen met de vele zeilers die er geen vast vaarpatroon blijken op na te houden en soms alleen oog hebben voor hun bolle spinakker. We houden mooi stuurboord aan richting de Krammer sluisen. Verval enkele centimeters, zakken of stijgen? Je merkt het niet eens. We komen nu op zilt water, vissersvaartuigen varen af en aan. Hoogseizoen voor Jan de Mosselman!

Naast ons duikt uit het niets de Eole met Kathleen en Ronny op. Ze stomen verder richting Zeelandbrug, wij kiezen het Veerse Meer. Voor het eerst sinds bijna 2 maanden ontmoeten we een bekende. Even groeten, fotootje schieten en elk gaat zijn weg.

Op de Oosterschelde zien we meer Belgische dan Nederlandse vlaggen. Het lijkt of we dit gebied geannexeerd hebben. Ofwel varen hier zoveel landgenoten, ofwel voeren die Hollanders vandaag onze tricolore, uit schaamte voor de afstraffing gisteren van Oranje tegen de Rode Duivels... Kleine nuance, het was een ‘vriendschappelijke’ interland.

Zonsondergang op het Veerse Meer

Eens de Zandkreeksluis door zijn we op het Veerse Meer. Net voorbij Wolphaarsdijk komen we bij de Sabbingeplaat, een van de vele eilandjes op het meer. We hebben geluk en vinden een mooie rustplaats. Het is er genieten en we krijgen nog een prachtige zonsondergang als toetje.

Vr 17 aug.: Gezien de voorspelde hittegolf, die eigenlijk al enkele dagen aan de gang is, bivakkeren we nog een dagje langer op de Slabbingeplaat, verhuizen naar een ander eilandje ware plausibel, maar met het verlengde weekend toch risicovol. We laten de tender zakken en varen naar de wal waar we op een terrasje een portie Zeeuwse mosselen achter de kiezen werken, of wat had je gedacht?

Za 18 aug.: Op het gemak dieselen we richting Veere, laverend tussen de eilandjes door. Net voor de sluis komen we een delegatie bekenden uit Langerbrugge tegen. In Middelburg en Vlissingen zijn de bruggen een ramp. De ene draait volgens een vast schema, de laatste draait niet wegens te warm, in Veendam wist men er raad mee, de pompiers opbellen. Hier niet, wachten maar! Enfin, we komen toch nog in Vlissingen terecht. Na de keersluis lopen we jachthaven VVW Schelde aan. We doen niet vlug ons beklag, maar we beleven de onaangenaamste ontvangst ooit. We geven de havenmeesters het voordeel van de twijfel en houden tekst en uitleg voor ons, maar als het even kan, dan keren we hier nooit meer terug!

Vlissingen is echter wel meer dan een bezoek waard, al was het enkel om de reuzen van de zee van op de rede gade te slaan als ze gezwind de Westerschelde opdraaien terwijl de loodsbootjes op en af “vliegen” met hun kostbare vracht. Zowel op de promenade langs de stranden als in het centrum heerst een gezellige drukte.

De Redder van Vlissingen

Het is heerlijk om, met een blondje binnen handbereik onder een parasol, de mensheid in al zijn gedaantes te aanschouwen.

Bij terugkomst aan boord blijken we Engelse burenen te hebben die pas de oversteek hebben doorstaan. Tot in de vroege uurtjes schaven we ons Engels bij, na een paar pintjes gaat het al veel vlotter...

Zo 19 aug.: Aan alle mooie liedjes komt een eind, eigenlijk moeten we zeggen; mooie liedjes duren niet lang, maar bijna 2 maanden onderweg zijn is toch niet mis. Er is laag water op de Westerschelde omstreeks 10u30. Met de zon hoog aan de hemel en op dood tij verlaten we sluis Vlissingen. Al onmiddellijk worden we opgelopen door twee giganten. Hun enorme hekgolven volgen enkele minuten later, je doet er goed aan om attent te blijven en die niet te vergeten. Wij draaien, indien mogelijk, steevast de boeg recht op de inkomende golven, zo vermijdt je het onaangename wegschuiven in de achteropkomende hekgolven met bijlopend gebroken porselein.

Op de Hooge Platen, een zandbank voor Breskens, liggen een meute zeehonden behaaglijk te genieten in de zon. We tuffen van boei tot boei, in Terneuzen kunnen we samen met een gezelschap van snelvaarders vlot in de Middensluis.

Voldaan maar met enige weemoed vangen we de laatste etappe aan richting Moervaart. Enerzijds blij om terug thuis te zijn na een voorspoedige reis, anderzijds met spijt dat het avontuur reeds voorbij is.

Op naar een volgend seizoen, een andere uitdaging met een nieuwe bestemming.

Eartha & Jef en viervoeter Loeka
MYTi Koyo